

ſaa. Det veed jeg fra Betænkningen, thi der ſtaar med Finanzministerens Underſkrift, at den i Statsraadsrådet den 26de Januar faldne Reſolution var forſynet med Hans Majestæts Underſkrift og med en Ministers Kontraſignatur, og naar Finanzministeren ſiger det med ſit Navns Underſkrift, ſaa tvivler jeg ikke derpaa, og ſaa er der overhovedet Ingen, der er berettiget til derom at reiſe nogen Tvivl. Med Henſyn til Spørgsmaalet om den miniſterielle Indſtilling, og den kongelige Reſolutions Ordlyd, da tror jeg, det er klart for Enhver, at man ikke fra Thingets Side kan forlange at blive beſkjendt med Detaillerne af Statsraadets Forhandlinger man kan ikke forlange at blive beſkjendt med en Ministers Indſtilling, med hvorledes de enkelte Miniſtre have ſtemt, og hvorledes det endelige Reſultat er kommet frem, men hvad man kan forlange, det er at blive beſkjendt med det endelige Reſultat, ſaaledes ſom det foreligger, naar Kongen har beſluttet det, og en Miniſter har paataget ſig det konſtitutionelle Anſvar derfor. Tror imidlertid det ærede Medlem virkelig, at den Omſtændighed, at den miniſterielle Indſtilling ſom frem for Offentligheden, og at alle diſſe Detailler i Statsraadet ogſaa bleve lagte offentlig frem, kunne genere Regjeringen. Tror det ærede Medlem virkelig at Regjeringen af en eller anden Grund er bange derfor, ſaa har det ærede Medlem jo en ganſt ſimpel Veie dertil, det er ved at ſaae det frem ved at reiſe Rigsretsaktion, derved kommer det frem altſammen. (Afbrudt) Ja, de Herrer ville ikke gaa den Veie, de have Lov til at gaa, men gaa andre Veie, ſom ikke lede til Maalet. Feilen ligger efter min Opfattelse kun hos dem og ingen andre Steder. — Med Henſyn til Spørgsmaalet om Publikationen af den kongelige Reſolution, da ſøgte det ærede Medlem at ſvække den Paaviſning, ſom jeg havde givet af, at der i dette Tilfælde ikke var afveget fra den almindelige Praxis, derved at han oplæſte nogle Enkeltheder med Henſyn til nogle forſkjellige kongelige Reſolutioner. Jeg tillod mig udtrykkelig at nævne, at hvad jeg anførte var aldeles exempelvis, en tilfældig Margang, uden at jeg iøvrigt har lagt Mærke til Indholdet deraf. Men hvis det ærede Medlem tror, at det kun er Smaating, ſaa ſkal jeg dog gjøre opmærksom paa, at en af de Reſolutioner, ſom jeg nævnte, og ſom ikke havde nogen Angivelse af, hvilken Miniſter der har Anſvaret, det var en ſaa vigtig Reſolution ſom den i 1874, hvorved Statsgarantien for et Jernbaneanlæg blev udvidet med et for-

holdsvis ikke ubetydeligt Beløb. Det viſer ſig altſaa, at det ogſaa kan være temmelig vigtige Sager, ligesoverfor hvilke ſamme Praxis har været anvendt. Jeg ſkal til Slutning endnu ſige det ærede Medlem dette, at det Standpunkt ſom vi hævde og Grunden, hvorfor vi ſtille os ſaaledes, ſom vi gjøre til det Forſlag til Beſlutning, ſom er indbragt, det er, ſom jeg allerede i forrige Møde tillod mig at ſige, den, at vi ikke ville ſætte vor perſonlige Anſkuelse ſom den, det kommer an paa, og at vi heller ikke kunne anerkjende, at det er Folkethingets Anſkuelse, ſaaledes ſom den kommer frem under Form af en vedtagen Beſlutning her i Thinget, der er afgjørende, naar den ikke ſamtidig ledjages af en Anklage. Vi have den Overbeviſning, at hvis de føle ſig overbeviste om, at her foreligger Grundlovsbrud, ſaa er det deres Pligt at bringe Sagen for det rette Forum, og at Veien til at komme ud af det nuværende Uſøre hverken er ved ſærlig at støtte eller angribe den nuværende Regjering, men ved at ſøge de Skridt, ſom anes for tvivlſomme, indbragte for det rette Forum, nemlig Rigsretten. At dette er den rigtige Veie, og at alt dette, hvorved man gjør dette Slag i Luften, ikke har nogen Betydning, er ogſaa blevet anerkjendt fra ſaa mange Sider, og jeg havde ventet, at det var blevet fuldstændig anerkjendt i Dag ogſaa af det ærede Medlem fra Middelfart, (Mourad) idet de Udtalelſer, jeg fremkom med, ikke ere nogetſomhelſt Andet end Ord til andet, hvad det ærede Medlem ved en tidligere Leilighed har ſagt. Der forelaa for et Par Aar ſiden en anden egl. Reſolution, med Henſyn til hvilken der var indbragt et Forſlag til Beſlutning, ſom gik ud paa at erklære, at den var ſtridende mod Grundloven. Det ærede Medlem udtalte den Gang, at efter hans Opfattelse var den paogjældende Reſolution ikke ſtridende mod Grundloven, men han tilføiede, at ſelv om han var enig med dem, der havde indbragt Forſlaget, om, at Reſolutionen var grundlovsſtridig, vilde han dog ikke have tiltraadt en Dagsorden, hvorved Thinget udtaler, at den ſtrider mod Grundloven; thi, ſiger han, enten — eller, hvis de antage, at det er Grundlovsbrud, ſkulde de ſøge Vedkommende ſat under Tiltale, men at lade det bero ved en Udtalelſe om, at det er Grundlovsbrud, forekommer mig at være yderſt uheldigt, thi naar en ſaadan Udtalelſe ikke har videre Følger, bidrager det kun til at ſvække Folkethingets Anſeelse. Hvis det havde til Følge, at Miniſteren gik, var det en anden Sag, men det gjør han jo ikke. „Vi ſaae derved ikke Andet end dette